

Parlaré amb el castellà de la plana de Vic, un castellà que es veu clarament que és de la perifèria.

Vers els anys 70-80 nosaltres érem els consiliaris laics, i els grups de la Joc i del MIJAC i de la HOAC i de l'ACO i d'altres moviment d'AC eren farcits de militants. Fèiem RdV, Estudi d'Evangelí, Jornades de Formació, la Campanya i campaments d'estiu. Fins i tot es va establir un programa de formació per a nosaltres els consiliaris laics. Aquest procés ha ajudat a molts militants viure un estil de vida guiat per un compromís alliberador, ple d'esperança.

Aquells dies només calia obrir les portes dels temples per veure com s'omplien de creients.

Tanmateix aquests darrers anys el nombre de militants, i de cristians practicants, ha anat minvant progressivament. A la Missa a la que vaig quan som vint ja som molts. En Pere Solà en la revista El Pregó, parla d'una Església en vies d'extinció. Les causes d'aquest fenomen no s'han analitzat gaire a fons, a vegades sembla com si no es volguessin veure.

Algunes causes i conseqüències.

No podem passar per alt els abusos sexuals i les corrupcions al si de l'Església, Uns tristos i lamentables fets que han estat àmpliament magnificades pels mitjans de comunicació, amb intenció d'esmortir la veu de l'Església. Els deus dels mercats són deus gelosos. Amb les denúncies dels abusos i la dependència de les subvencions han aconseguit el silenci dels nostres pastors.

Sembla com si l'home fos fet pel dissabte.

Ara tota l'acció de l'Església es concentra en el ritual de l'Eucaristia; Ara no hi ha ni foment de la relació personal, ni impuls de la caritat. Ens sentim recosos en un paper de simples espectadors.

L'Església ha via set sempre un perxell ferm de la cultura catalana, ara és un element més de l'espanyolització que ens cau a damunt.

Hi ha hagut canvis en tota la societat la que ha canviat.

Ara s'ha omplert tota la vida social de normatives administratives que fan que la vida de les entitats de voluntaris; corals, grups de teatre, equips d'esport de base, i els moviments també, sigui gairebé impossible; Cal presentar l'estat de comptes, i si un vol ser monitor de qualsevol entitat, cal treure's el Certificat de delictes de naturalesa sexual. Fàcilment et poden denunciar, i aleshores has de demostrar la teva innocència. Les cases de colònies valien 100 pts. ara valen 30 € cada nit. Totes les entitats sense ànim de lucre, i humanitzadores ho tenim difícil. Estem a l'Europa de les multinacionals. Elles dicten el que s'ha de creure. Macron vol enviar joves a Ucraïna

També cal esmentar els espectaculars èxits que s'han assolit en el món de la tecnologia. Amb pocs segons ens podríem posar en contacte amb gent que viu a l'altra punta del món. Ens poden operar amb un robot guiat per un metge situat a molts kilòmetres de distància.

Es pot aconseguir la imatge superrealista d'una persona, només descrivint-la a la intel·ligència artificial. La tècnica és un del nous mites; la ciència resoldrà tots els enigmes? Ho llegim a la 1Co.1,22 uns demanen prodigis, miracles i els altres saviesa, ciència, demostracions racionals, i nosaltres prediquem un Messies executat

legalment com a un terrorista, que per uns és un escàndol i per altres, un absurd. Però nosaltres creiem, que és poder i saviesa de Déu per a tots

Les conseqüències d'aquest canvi social i eclesial han estat variades. Ara el MIJAC i la Joc han desaparegut i en el si de l'Església hi ha hagut un replegament general cap a les sagristies.

José Mª Castillo ho va formular encertadament; Calia triar entre religió i evangeli, entre ritualisme, doctrina, clericalisme i institució, o, un seguiment radical de Jesús, ferment de profunda i autèntica humanitat. S'ha triat clarament la primera opció.

Nosaltres ja no som consiliaris laics i l'esforç per acompanyar grups ha estat com a molt tolerat, esperant que els moviments es vagin morint tot sols. Es fomenta l'adoració nocturna, les exposicions del santíssim i una fe centrada en les emocions individuals.

Es parla poc o gens del compromís social de la caritat. S'oblida que "qui no estima al seu germà, que si que veu, no pot estimar a Déu que mai ningú no ha vist".

Maten 40 persones a Melilla i només es va sentir la veu del bisbe de Tànger. Hi ha encara un profund i escandalós genocidi a Palestina i el Sant Pare es troba tot sol defensant la pau.

Ara ja no som consiliaris laics, s'ha preferit anar a buscar capellans a l'altra punta del món abans de reconèixer cap responsabilitat als laics. Amb poques setmanes de formació nois ordenats a l'Àfrica o a Sud-Amèrica han passat dels seus països d'origen a haver presidir les comunitat d'una gent que no coneixen de res. I han hagut d'anar a viure a rectories abandonades des de feia temps, que no haurien aconseguit la cèl·lula d'habitabilitat.

Estem en una etapa profundament clerical. Sense capellà no es pot fer res.

I els capellans el diumenge al matí, arriben a l'església, disculpant-se dient que l'han entretingut quan sortia de la Missa que acaba de dir. I en acabat marxarà depressa que ha de fer uns quants kilòmetres per anar al poble on ha de dir la propera. No costa gaire d'adonar-se de que aquesta manera de fer no genera comunitat. Ni vocacions; qui es voldrà fer-se capellà amb aquestes expectatives.

Es continua centrant tota la tasca de l'Església en el ritual de la Missa, donant-li un valor gairebé màgic. Com si les paraules per si mateixes tinguessin poder de salvació. Sembla que no ens hem acabat de creure el autèntic valor de la litúrgia.

El memorial del Sr.

Feia poques setmanes que havien matat a Joan Baptista el seu amic des que eren petits. Per tan Jesús sabia que aviat el detindrien i també sabia que Judes tenia contactes amb el Sanedrí i que els apòstols es barallaven per ser els primers. Sabia que si el mataven aquella petita llavor del Regne que havia aconseguit quallar es moriria, Necessitava un signe que ajudés als deixebles a mantenir-se units. Fou ales hores que prengué el pa i els digué. Preneu i mengeu-ne tots que aquets pa soc Jo. Creiem, no és una certesa, sinó una fe, que a l'Església la mena l'esperit de Jesús i que ben aviat tornarem a revivre l'esperança en un cel nou i una terra nova.

JM Pratsobrerroca, Jornada consiliaris ACO, 2-3-2024